

TT21 - 1997

HUTTEN?TOCHT IN DE SCHNEE-EIFEL

11-16 OKTOBER

NA DEZE TOCHT ZIJN ER BRAAF
VERSLAGEN INGELEVERD VOOR
HET MAKEN VAN EEN BOEKWERK,
EVENALS IN DE VOORLIGGENDE
JAREN 1982 T/M 1996.

HELAAS, HET KWAM ER NIET VAN!
HIER HET RESTANT, WAARBIJ DE
ZATERDAG EN EEN GROOT DEEL
VAN DE DINSDAG ONTBREKEN.

Dit briefje van oom Jan tref ik aan in zijn fotoboek van 1997. Het zit in een mapje met verloren gewaande dagverslagen die nog geprint zijn op een matrixprinter. En uit de TTarchiefkist van Jan Willem duikt een floppy op met gehavende tekstbestanden... Mooi hoe uit deze stoffige en verkleurde resten zich alsnog het verhaal van TT21 ontvouwt! Want zonder TTboek vergeet je toch veel.

Het was een memorabele tocht, letterlijk en figuurlijk onderbelicht. Een met Sinterklaas-avondallures. Mist, kou, wind, regen, hagel en zelfs sneeuwstormen zijn getrotseerd. En het mirakel van het doorlopen deze tocht zit 'm niet in grote paraplu's, borreltjes, mutsen of vuurtjes. Ook niet in de Mirakel zelf. Maar deze tocht treffen we aan het eind van elke dag een bijzonder "onderkomen" aan, waar we de avond beschut kunnen doorbrengen.

Lees meer in dit TTboek 1997, dat alsnog is uitgebracht in 2011. Veel leesplezier! Els

zondag, -

Relaas Irene en Ron

De nacht in de hut verloopt met deze comfortabele slaapdendert de eerste trein van romantische vakwerkhuisje te aan het overnachten is. Wat

VOORPRETT

Deze TT begint met voorpreTT bij Irene en Ron. Een avondje waarop zich uitkristalliseert waar we naar toe gaan en hoe we er heen gaan, wat we eten en wie koffie en wie thee drinkt, wie pure- en wie melkhagelslag neemt, wie in welke tent slaapt en wie meegaat ...

HERMAN & JOYCE
JAN-WILLEM & JOLANDA
IRENE & RON
GEORGINE & ROBERT
FRANS & LIES
ELS & OOM JAN

PORTRET GALERY

21^E TREKTOCHT 1997

TT-MEDEDELINGEN 1997

De reis en de centen:

Vertrek 11 oktober, verzamelen 8.15u. Bij de (oude) BRUNA op CS. De reis (vanaf 8.30u.) is naar de Eifel, KALL, om precies te zijn. Donderdag 16 oktober 18.24u. zijn we weer terug. Koop zelf een meerdaags retour naar Emmerich-grens. Ofschaft de rest aan. Maak daarom in hoog tempo f200,- (per persoon) over op zijn girorekening (); f115,- voor de reis, f85 voor de eerste boodschappen. Georgine en Robert hoeven slechts de f85,- over te maken; zij betalen hun reis zelf.

Wie, wat, welke...

Oom Jan	J+JW	I+R	G+R	J+H	Elis	L+Fr
geld	maaltijd ma.	maaltijd zo.	brander	tent	1 brood	3 broden
treinkaarten	1 tent	1 tent	>11. brandstof	maaltijdsoep	broodplank	(stevige)
Mirakel	brander	brander	1 pan	veg. paté	pure hagel	1 kilo kaas
1 pan	>11. brandstof	>11. brandstof	pollepel	theedoek	melkpoeder	(jong bel)
pollepel	gaslamp	broodmes	1 brood	1 kilo suiker	afwasspul	40 theezakjes
1 brood	vuurspullen	waterzak	cervelaat	naaigerei	kaasschaaf	1 theedoek
pindakaas	waterzak	theedoek	salami	(zaterdag)	(TT96)	(dinsdag)
koffie	2 pannen	(zondag)	boter			1 tent
theedoek	pollepel		(donderdag)			
zout/peper	blikopener					
(maandag)	kurkentrekker					
tuinhandschoenen	broodplank					
	boter					
	sterremix					
	ehbo					
	(woensdag)					

Fenieder: zaterdag eigen brood, Duits geld, PASPOORT, kortingkaart, (blaren)pleisters, soep-, koffie- en chocozakjes, regenkleding, regendek rugzak/plu, muts, das en handschoenen, reservekleding, zaklamp, slaapzak, matje, handdoek, wasgerei, wc-papier, schoenvet, bord, beker, bestek, 1ltr. veldfles, vuilniszakken, muziekgereedschap, spelletjes, snoep, DRANK en een goed humeur. Groeten, JW

DE ROUTE

ZATERDAG 11 OKTOBER - DONDERDAG 16 OKTOBER 1997

Kall
Stolzenburg
Urftbachtal
Römer Quelle

■ Vakwerkhuis Hütte Sparsicht

Nettesheim
Urfttal
Blankenheim
Ahr Brunnen

■ Hütte am Brodtpfad

Hungerdorf
Ahlendorf

■ Picknick Hütte mit Feuerstelle und Waschebecken

Jünkerath
Steffln

■ Grillhütte der Jugendverein

Basberg
Oberbettingen
Kylltal
Hillesheim
Bolsdorf
Niederbettingen

■ Schutzhütte Heimatblick

Buchenloch Höhle
Munterlei
Gerolstein

ZATERDAG 11 OKTOBER 1997 (HERMAN)

8.00 uur: Ons jaarlijkse ochtend-ritueel op de traverse bij de Bruna in Utrecht werd vrolijk opgeluisterd door de aanwezigheid van Lies. Onze nieuwkomer kwam fluitend aanlopen en had er zin in! Vlotte outfit, rode wangen en een glimlach waren ons deel. Frans (ook vaak wel goed als opvallende verschijning) viel in het niet bij de uitstraling van Lies deze ochtend.

Een kop koffie en we waren er klaar voor, op naar Köln. Lekker genieten van een krantje en de koffie en met natuurlijk het vooruitzicht van de bossen, het vuur en de gezelligheid gingen we op weg. In Köln haakten Robert en Georgine aan en de club was compleet. De volgende halte was het Eifelstadje Kall.

Rond 12.00 uur voelden we weer vaste grond onder onze voeten en drukte het gewicht van de rugzakken weer op onze schouders. Niet voor lang, want Café / Bäckerei "Tchibo" keek ons lonkend aan, een alleszins vriendelijker aanblik dan de donkere wolk en boven ons hoofd. Niet lang gedraald en dus Kaffee mit Kuchen in de Konditorei.

In een bovenzaaltje doen we ons tegood aan koffie, chocolademelk en heerlijke taartpunten, voor 25 DM, gesubsidieerd door onze Tante Bep.

Dat we zo snel een café in doken met taart was niet zonder reden; immers Oom Jan loopt voor de 20e keer mee en ontvangt van Els een prachtig TT20-wimpeltje. Hulde is zijn deel voor deze loopijver.

Na de versnapering volgen we het Urftbachtal parallel aan de rivier de Urft in Z.O. richting. Het doel is verderop een mooi plekje te vinden voor de overnachting. Zo rond 13.45 uur komen we bij een splitsing met een bord richting Steinfeld 2,2 km en lopen langs een fabriek met allemaal houtsnippers (als pyromaan en vuurneef a.i. overweeg je dan toch even om wat snippers in je rugzak te stoppen voor een vreugdevuur, maar ik kon me inhouden).

Tijdens een pauze bij een spoorweg-overgang gaan JW, Ron en OJ op zoek naar een mooie plek voor de tent. Speculaas wordt rondgedeeld en Frans test zijn nieuwe aanwinst: een flexstoel. Gruwelijk lang wordt er gewacht op de drie heren, die ook nog eens zonder resultaat

terugkomen. Verder lopen is de boodschap, er is geen goede plek in de buurt.

Zo'n kilometer of acht dal-inwaarts komen we bij de Römerquelle: watervoorzieningsgebied voor Keulen van

de oude Romeinen. Dagelijks stroomde hier zo'n 30 miljoen liter water naar Keulen: een stenen buis van wel 90 km, met een verval van circa 50cm per 100 meter. Rare jongens die Romeinen, maar wel fantastisch.

Met zo veel historisch geweld kun je niet anders dan dichtbij je tent opslaan. Maar de lamstraligheid slaat al toe bij het zien van een onbewoond huis.

Voorzichtige overpeinzingen zoals: 'het kan wel eens gaan regenen' en "toch wel leuk als we hier zouden slapen in dit huisje' worden hardop geuit door de zwakke broeders uit de groep.

Slechts één koppel is standvastig en houdt vol: Frans en Lies gaan in de tent slapen; nog wel de Hommel uit 1836 voor Christus! Het blijft toch echt een vogel die Frans, met gevoel voor cultuur: slapen in een tent die bijna net zo oud (en zo vochtig!) is als de RömerQuelle zelf.

De waterhalers JW, Herman en Ron doen hun traditionele werk: water halen en bier proeven (oeps!). De rest van de troepen installeert zich in de Schutzhütte, een soort van vakwerkhuisje, waarvan de eerste etage met een schone houten vloer. De open vensters worden afgeplakt met zeil, tape en wasknijpers. In no time is het een gezellig en behaaglijk onderkomen.

Bij terugkomst van de waterhalers wordt er een aperitief genuttigd: Franse kaas, knäckers en een hartverwarmend drankje. Hoofdmaal is een overheerlijke pompoensoep van Joyce, waar zij veel waardering mee oogst binnen de groep. Na het eten maakt Frans een lekker vuurtje onder een afdak van de Hütte.

Al snel is er een volledige rust, slaapt korten bij de papa's en mama's met al de kleine kinderen eisen duidelijk hun tol.

's Ochtends wordt ik bruut gewekt door de kreten op de muur. Als waterdrager had ik ze nog niet gezien bij licht, maar het liegt er niet om, zet je strak:

Er wordt nog even gezellig bij het vuur gezeten, maar al snel lonkt het warme onderkomen en de slaapzak.

JW duikt zijn slaapzak in en snurkt een uur in de wind. Hij is niet meer wakker te krijgen en Joyce ontfermt zich over het zere hoofd van Jolanda, bij gebrek aan JWgelei.

H.I.V.

**Habe Ich Vergessen
mit oder ohne?**

**Ich finde es scheiße
die wände zu bemalen,
aber es macht trotzdem Spaß!**

Maar gelukkig ook hele mooie kreten:

**'Immer wenn es regnet,
muss ich an dich denken,
wie wir uns begegnet sind'**

Een mooiere afsluiting van deze zaterdag kan ik niet bedenken...

ZONDAG, 12 OKTOBER 1997 (IRENE EN RON)

De nacht in de hut verloopt rustig; zo nu en dan klinkt er wat gesnurk. Iedereen is kennelijk tevreden met deze comfortabele slaappleats. Rond kwart voor zeven wordt het schemerig licht. En om half acht dendert de eerste trein van Keulen naar Gerolstein door het dal. Men moest eens weten dat daar, in dat romantische vakwerkhuisje tegen de bosrand aan, een groep doorgewinterde trekkers op de bovenverdieping aan het overnachten is. Wat een luxe, zo'n hut!

De meute ontwaakt. Alle spullen zijn droog en er is weinig om in te pakken; ideaal!! Alleen Frans en Lies hebben buiten in zijn kleine tentje gekampeerd. Maar ja, dat is hij wel aan haar verplicht na alle ruige verhalen die hij over het tentkamperen tijdens de TT moet hebben verteld. Dan zou het liggen op een houten vloertje in een knus gebouwtje een morele afknapper zijn geweest. Zij hebben de nacht goed doorstaan, al was het koud en nat daarbuiten.

Toch was het binnen niet voor iedereen optimaal. Uitgerekend Jan Willem, van wie toch bekend is dat hij een fijne neus heeft voor de beste plekjes, had zijn echtelijke slaapzak uitgespreid onder een lekplek in het plafond en toen het vannacht urenlang ging regenen vielen in de loop van die uren duizenden dreinend-dikke Duitse Eifeldruppels op de slaapzak,

eerst ongemerkt buitenop, maar later zonder pardon naar binnen dringend op zijn naakte lijf.

Met een "Getverderrie!!!" hield hij ons allen uit onze vredige slaap, héél vervelend. Niemand stak verder een poot uit, want een béétje TTer lost dit soort problemen zèlf op. Al kijk je wel even hoe het met je eigen slaapzak gesteld is.

Jan-Willem was nog lang kwaad en dat gaf in de verschillende slaapzakken aanleiding tot discussie over het verschijnsel "Kwaad Worden". "Als je kwaad wordt op een ander of

iets anders, ben je eigenlijk kwaad op jezelf!" is de conclusie. JW schijnt nogal eens kwaad te zijn op zijn zoons. Dus...?? (tja, hier moet ik toch even ingrijpen: ik was **niet** kwaad! Ik had zwaar de pest in, maar dat is wat anders. Een kampeerder met een natte slaapzak is als een wandelaar die tijdens het schillen van een sinaasappeltje zijn mes uit zijn vingers laat glippen en in de afgrond ziet verdwijnen (om maar eens dicht bij huis te blijven). Bovendien ben ik op mijn zonen veel vaker kwaad dan op mijzelf. Vind ik, maar gaat u verder...).

...Tijdens het wassen in de omgeving van de hut sta ik ineens oog in oog met een ree.

We eten op de banken die in onze "slaapzaal" langs de houten wanden staan. Een geheel verzorgd ontbijt in huize "Sparzicht"!

Sterke verhalen over paranormale verschijnselen doen de ronde. De trend is gezet! Daarna wordt er door pa en Jan Willem voor de zoveelste keer royaal tijd genomen voor het maken van series foto's: uit het raam, naar het raam, bij de ingang van bovenaf en van onderaf. Pa Das verkondigt dat hij een serie

portretten wil maken; hij maakt er op deze vroege morgen een begin mee. JW werkt vanaf statief omdat hij er zèlf ook op wil. Hij hanteert daarbij de kliko, een zenuwslopende bezigheid. Frans scheert zich pas nà de foto's met een minischeerapparaatje. Pas om kwart over tien kunnen we vertrekken.

HÜTTE SPARSICHT

Wij bestellen bij een jong meisje koffie en chocolademelk, alleen Frans neemt een glas bier. Gebak hebben ze niet. We blijven dus niet lang. Na een half uur stappen we weer op. Het is nu al kwart voor twaalf. Hoever willen we vandaag nog komen? En na een kwartier wordt er alwéér gestopt, nu voor het plaatselijke Naturschutzzentrum. Rugzakken af, naar binnen. Maar je moet betalen, dus weer eruit!

Onze route gaat verder door het dal in een afwisselend landschap van bossen en weiden. Al gauw komen we in het eerste dorp: Nettersheim. "Zondagmorgen, dus koffie en gebak!". Dat verlangen zit bij iedereen tussen de oren. Kaffee-Bäckerei Zur Römer Quelle blijkt helaas dicht. Dan maar verder naar Gasthaus Schruff. Dat is gelukkig open! We zetten onze rugzakken voor het trapje bij de ingang en klossen op onze bergschoenen naar binnen. De zure cafélucht slaat je tegemoet, maar het is hier wel knus en gezellig. De zondagsrust van de aanwezige Nettersheimer Männer verstoren wij kennelijk. Zij nemen ons een ogenblik zwijgend en nieuwsgierig op met hun zondagse pakken aan en moeder de vrouw thuis achter het fornuis, en vervolgen dan hun oeverloze gesprekken achter schnapsglaasjes en bierbokalen.

Verderop passeren we een Romeinse werkplaats. Het is allemaal Romeinse archeologie in deze omgeving. Hoewel het bewolkt is breekt zo nu en dan de zon door.

Wij volgen een mooi bospad, het dal is hier breder dan eerder op de dag. Nog steeds lopen we in de buurt van de spoorlijn naar Gerolstein, in zuidelijke richting. Volgens de kaart van Jan Willem moet dit pad doodlopen, dus gaan we ergens bij een spoorbrug zowel het riviertje als de spoorlijn over, waar aan de andere kant weer een breed pad ons wacht.

Omdat nu het zonnetje royaal schijnt strijken we langs dit pad neer op een plekje uit de wind voor een uitgebreide lunch. Soep, thee en héél veel brood. Jan houdt een onduidelijk betoog over "kosmische energie". Zo keuvelt iedereen maar wat, genietend van het middagzonnetje

Maar we moeten verder, naar Blankenheim. Dat moet een van de schilderachtigste stadjes zijn op onze route. Pas daarna kunnen we een plek zoeken voor de komende nacht. De zon komt steeds meer door, hoewel achter ons de noordelijke hemel loodgrijs is en de wind daarvandaan komt. Het blijft droog als we door een prachtig landschap lopen met graslanden,

bospartijen, moerasjes en diepblauwe vennetjes onder schitterende wolkenpartijen. Heel mooi met de zon erop. We passeren spoorwegbomen die zich op verzoek (via een microfoon in een kastje) openen. De eerste druppels vallen als we Blankenheim binnenlopen, gelukkig net voor een restaurant. Daar blijven we hangen, tot tegen half vijf, achter pilsjes à een halve liter, rondje van oom Wim, dus we kunnen 'em raken! Er wordt uitgebreid water geloosd en weer bijgevuld, want hierna begint de laatste etappe van deze dag die moet eindigen op een nog onbekende kampeerplek. Het regent nog als we weer op pad gaan, door de nauwe straten van het zwaar historische Blankenheim met zijn middeleeuwse stadspoorten, romantische, witgepleisterde huizen, stenen bruggen, versierde poorten en religieuze beeldjes. Maar iedereen heeft

haast, we hebben vandaag al veel tijd verloren laten gaan en de duisternis wacht. Alleen oom Jan en Jan Willem blijven nog wat achter om markante plekjes te fotograferen, tot enige irritatie van de anderen...

(Daar ben ik weer; mag ik even wijzen op de volgende bijzonderheid: het ging niet om zomaar wat markante plekjes, nee, het ging om de **bronnen van de Ahr!** Zo vaak staan we niet stil bij de geboorte van een regionale levensader. Ik wil maar zeggen: jullie hebben iets gemist!)

Het wordt klimmen-dalen-klimmen aan het slot van deze dag. Uitgeput en bezweet bereiken we uiteindelijk op een bergtop in het bos een ideaal klein minihutje, compleet met tafel en tafelkleed en voorzien van een gastenboek! Het huisje heet Hütte am Brotpfad en is blijkens een opschrift in 1973

gebouwd. Vlak naast de hut staat een houten kruis ter herdenking aan een verdwaald klein meisje dat hier in 1903 eenzaam de dood vond. We zijn er allemaal even stil van, maar gaan al gauw over op tenten opzetten en eten klaarmaken. Voor dat laatste zijn -helaas!- wij aan de beurt. Nasi dus, met alles drop en dran. (Iedereen dorst!). We scheppen de borden vol in het licht van een gaslamp en een aantal kaarsen. De verschillende kleine sterke drankjes doen de ronde, thee en koffie worden gemaakt en dan wordt het toch nog knus en gezellig in het kleine hutje bovenop de berg. De groep had overigens niet veel groter moeten zijn, want dan hadden we er niet in gekund

HÜTTE AM BROTPFAD

JAN WANDELAAR TT'97
20 jaar initiator en inspirator

Voor Jan is dit de 20e trektocht. Hij had gisteren van Els al een heel mooi wimpeltje gehad. Maar nu reikt Jan Willem hem nog namens alle TTERS een metalen kruikje uit, met erop gegraveerd:

"JAN WANDELAAR TT'97
20 jaar initiator en inspirator"

Waarvan? Dat blijkt in het kruikje te zitten, dat gevuld is met schelvispek. Iedereen moest er even wat van proeven. Beneveld en vol van al het eten en drinken duiken we in onze tenten, die toch intiemer zijn dan de harde houten vloer van de hut van de vorige nacht.

Niettemin: hou een hut onder handbereik, dat lijkt het devies van deze tocht te worden! Maar hierover de komende verslag-dagen meer...

(redactie Irene en Ron)
 (eindredactie Jan)
 (eind-eindredactie JW)
 (eind-eind-eindredactie Els)

Laatste koplamp constructie van Els: een stukje klittenband op het zaklampje geplakt waarmee het vast blijft zitten op een wollige muts.

MAANDAG 13 OKTOBER 1997 (GEORGINE)

Om 8 uur worden we wakker. Zoals iedere ochtend tel ik even het aantal geslapen uren op: gisterenavond om ongeveer 22.00 uur naar bed gegaan en snel ingeslapen, dat is dus 10 uur. Mooi zo, ik ben tevreden. Bijslapen is tegenwoordig een belangrijk argument om mee te gaan met de TT.

Vele uren slaap betekent ook vele uren dromen en vanochtend zijn ons een paar dromen bijgebleven.

Robert droomde dat hij prinses Juliana, gekrompen tot kindformaat, tijdens Prinsjesdag naar de Ridderzaal aan het dragen was. Toen hij bij de Ridderzaal aankwam bleek echter dat hij haar onderweg verloren was. Hij zat er flink mee in zijn maag want alle ministers stonden hem met gebalde vuisten op te wachten en Hare Majesteit de Koningin had de hoed van haar hoofd gehaald om Robert er meerdere malen mee te gaan slaan. Hoe het afliep weten we niet want Robert werd badend in het zweet wakker.

ZORGELIJKE GENOEGENS

Mijn vader droomde van borden waarop letters van hondetandjes waren aangebracht.

'Getverderrie, weg ermeel!' zei hij, maar mijn moeder dacht daar als een rasechte Reintjes anders over. Ik citeer: "Reintjes zijn praktisch en hebben een onvoorstelbaar vermogen om spullen meerdere keren voor verschillende toepassingen te hergebruiken" (uit: TT95 'Van buiten fijntjes, van binnen Reintjes' door G.B.J. Hellemans, punt 13) Dus was haar reactie: 'Gooi dat nou niet weg Jan, je weet nooit waar we het nog voor kunnen gebruiken'.

Ireen wilde in eerste instantie liever niets kwijt over haar droom. Toen we, gestimuleerd door haar rode koontjes en besmukte blik, bleven aandringen, vertelde ze uiteindelijk dat ze in haar droom contact had

de verzwegen schandalen

gehad met een escortbureau dat tot haar grote teleurstelling een groep oudere mannen bij haar afleverde. Hoe dit verder afliep is mij niet bekend (misschien wel bij Ireen).

Els in haar boudoirtje, had vooral lekker geslapen.

Reden tot bezorgdheid

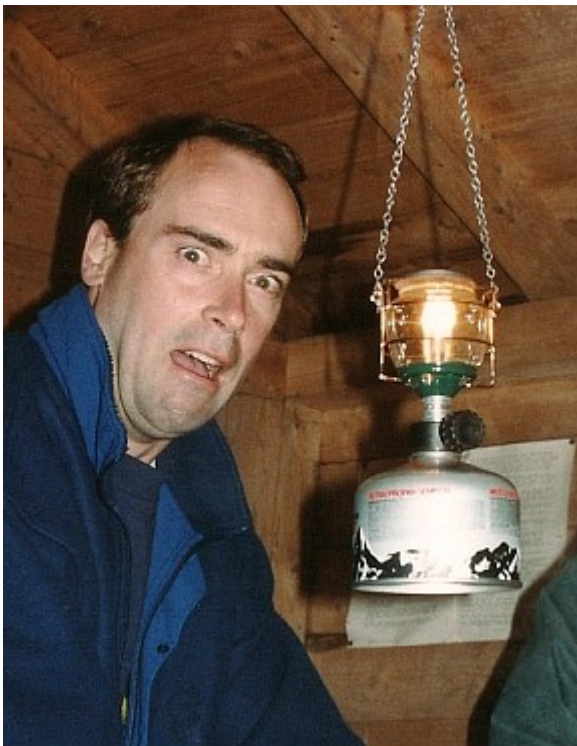
Toch wel raar hoor, al die dromen. Zouden het voorspellende dromen zijn? Hoewel het wel hele vreemde dromen zijn. Hebben we iets raars gegeten of gedronken? Hebben we gisteren iets meegemaakt wat we ieder op onze eigen manier verwerken? Achteraf gezien had ik die maandagochtend iedereen apart moeten nemen om ze naar hun dromen te vragen; dan had ik misschien een verband ontdekt, maar helaas heb ik er toen niet zoveel waarde aan gehecht.

We verruilen onze warme slaapzakken voor koude klamme kleren om aan de slag te gaan met het oprollen van matjes en slaapzakken en het bij elkaar zoeken van onze spullen.

Buiten de tent miezert het wat, maar gelukkig hebben we het huisje om te ontbijten. Dankzij de huisjes onderweg is onze tent is nog niet nodig geweest als schuilplek voor de regen, waardoor we nog steeds niet weten of het mogelijk is om er 12 mensen in kwijt te kunnen.

Groteske monstertjes die overal in zitten

Als ik de tent uitkruip stoot ik haast mijn hoofd tegen een kruis, een kruis van berkenhout. Stonden we gisteren ook al zo dicht op dit kruis, vraag ik mij ongerust af. Niet dat ik een hekel aan begraafplaatsen heb, maar om nou plompverloren met je tent op een graf te gaan kamperen heeft toch iets oneerbiedigs en laat ik eerlijk zijn: ook iets 'engs'! En nu ik het huisje bij daglicht wat beter bekijk zie ik nog iets vreemds. Twee bezems (heksen-bezems) zijn gekruist opgehangen boven de louvredeurtjes. Dat is gek! Waarom is dat in godsnaam gedaan, wat betekent het?

We weten dat hier in 1870 een meisje gevonden is, gestorven van de kou nadat ze verdwaald was, dat staat tenminste in het boek beschreven wat in het huisje ligt. En waarschijnlijk is ter nagedachtenis een kruis geplaatst en een knus huiselijk ingericht huisje neergezet compleet met tafelkleedje en EHBO-kist zodat zoiets hier niet nog eens zal gebeuren. Maar dat verklaart niet de bezems en niet te vergeten onze bizarre dromen. Zouden er heksen bij betrokken zijn geweest of zou haar geest hier misschien nog ronddwalen? De locatie leent zich er goed voor: boven op een berg, hoge beukenbomen en winderige, regenachtige omstandigheden; ingrediënten voor allerlei spannende toestanden en wij staan boven op de plek waar het jaren geleden gebeurde. Ik weet het niet. Ik blijf met vele vragen zitten en mijn fantasie slaat volledig op hol.

Het maakt in ieder geval wel onze belevenissen op deze dag wat spannender, want zoveel is er niet te melden over maandag de 13e. Natuurlijk, er is gegeten en gewandeld, heerlijk om van bij te komen en voor het vakantiegevoel, maar niet echt boeiend om over te schrijven.

Bij het ontbijt dacht ik nog even dat deze herfsttocht geschiedenis ging maken door een spectaculaire gebeurtenis. Er stopte een jeep tussen de tenten met een boswachter en hond er in. De oudste uit ons gezelschap ging er volgens traditie op af terwijl wij het geheel vanuit het huisje gadesloegen en ik gretig met mijn pen in de aanslag zat om de details van een eventueel conflict te noteren. Er werd wat gebabbeld, er verscheen een glimlach op het gezicht van de boswachter en zijn hond en ze vertrokken weer. C'est tous! Niet echt spectaculair: geen conflicten, geen schuimbekkende agressieve hond, geen boete, niente de tente! Dus gingen we maar weer verder ontbijten. Na het ontbijt tenten afgebroken en bij gebrek aan voldoende water onze tanden gepoetst met een borrelglasje water, wat overigens prima blijkt te gaan.

We vertrekken pas laat, rond 10.30 uur. We dalen de berg af over een smal pad door nat gras en lopen vervolgens over een breed pad naar een asfaltweg.

Vanuit de asfaltweg loopt een heel smal paadje door het bos steil omhoog. Dit pad slaan we in. Het is een pad met hindernissen; boomstammen liggen dwars over het pad heen en uiteindelijk belanden we tussen de bramenstruiken: einde pad. Gelukkig vinden we een stuk hoger op de helling bij een wildhuisje het pad weer terug, en weer gaan we steil omhoog.

Dit keer eindigt het pad niet tussen bramenstruiken maar op een weiland dat we over moeten steken.

Ik loop in de voorlinies en als ik vanuit het weiland achterom kijk zie ik de TTERS in kleine groepjes uit het bos tevoorschijn komen. Het lijkt alsof het bos steeds een aantal mensen uitspuwt. We zijn bezweet van het klimmen wat ook wel mag want er is weer een topprestatie geleverd: zware helling, zware rugzak.

Er hangt een dik wolkendeek, maar het is droog als we het dorpje Hungerdorf in lopen. Helaas begint het wat te miezeren en houden we een korte 'break' in het plaatselijke muziekkapelletje. Bij een vriendelijk Duits gezin wordt er water gehaald voor de lunch. Overigens moet gezegd worden dat de Duitsers überhaupt (überhaut!) erg vriendelijk en behulpzaam zijn. Dit in tegenstelling tot de indruk die ik van Duitsers heb gekregen op andere herfsTTochten in Duitsland.

JENEVERBESSENBOSS EN PICKNICK HÜTTE I

Vanuit het dorp lopen we een prachtige route door open bossen met jeneverbesstruiken en gras op de bodem, waardoor we ons in andere sferen wanen. In het bos staat weer een picknickhuisje klaar voor onze lunch. Frans naait z'n kapotte tentrits en de laatste Nederlandse broodkruimels worden gesmeerd en opgegeten.

PICKNICK HÜTTE II

Nadat we nog een stuk door dit bijzondere bos gewandeld hebben komen we in een zeer langgerekt smal dal terecht. Dennen en gekleurde beuken op de helling en een fris grasland in het midden. Helaas Naturschutzgebiet, anders een schitterende plek om te kamperen. Wel houden we er even een plaspauze bij een picknicktafel waar Lies ons verteld hoe zij Frans heeft leren kennen. (Nou?, hoe dan?, waar blijven de sappige details? Hier moet je toch iets van kunnen maken, lijkt mij, als Dasdochter...)

Aan het einde van het dal klimmen we omhoog en komen we bij onze kampeerplek terecht. Haha! Luxe! Een overdekte picknickplaats en een vuurplaats, maar dat beginnen we al gewoon te vinden. De echte luxe is de wasbak met een rij kranen, weliswaar in de open lucht, maar dat interesseert ons niet, als we maar lekker kunnen poedelen.

MIT FEUERSTELLE UND WASCHEBECKEN

Een delegatie vertrekt naar het dorp om eten in te slaan. Na een uurtje komen ze terug, geen eten, geen brood. Jammer, maar helaas. De teleurstelling is snel verdwenen als we onszelf gaan wassen: haren, oksels, voeten, billen, wat willen we nog meer! Wel koud, maar daar laten we ons niet door weerhouden. Met name het haren wassen is een koude en ook pijnlijke toestand, maar oh, wat een heerlijk verrukkelijk tevreden gevoel als we weer schoon in onze kleren zitten, daar hebben we duidelijk veel, heel veel en met de jaren steeds meer voor over.

RODE KOOL MET VEGABAL

Als avondmaal eten we een rodekoolfantasie, voorafgegaan door een borrel. Buiten brand het kampvuur waar we ons zo nu en dan bij opwarmen. We zien wat af, dat blijkt wel.

Rond 21.30 uur gaan we naar bed. Het is weer drommels mooi geweest. Ik tel alvast de uren die ik deze nacht ga maken: 21.45 uur tot 7.30 uur is bijna 10 uur slaap. Dat is een lekker vooruitzicht. Daar gaat ie dan:
.....ZZZ...ZZZZZ.....

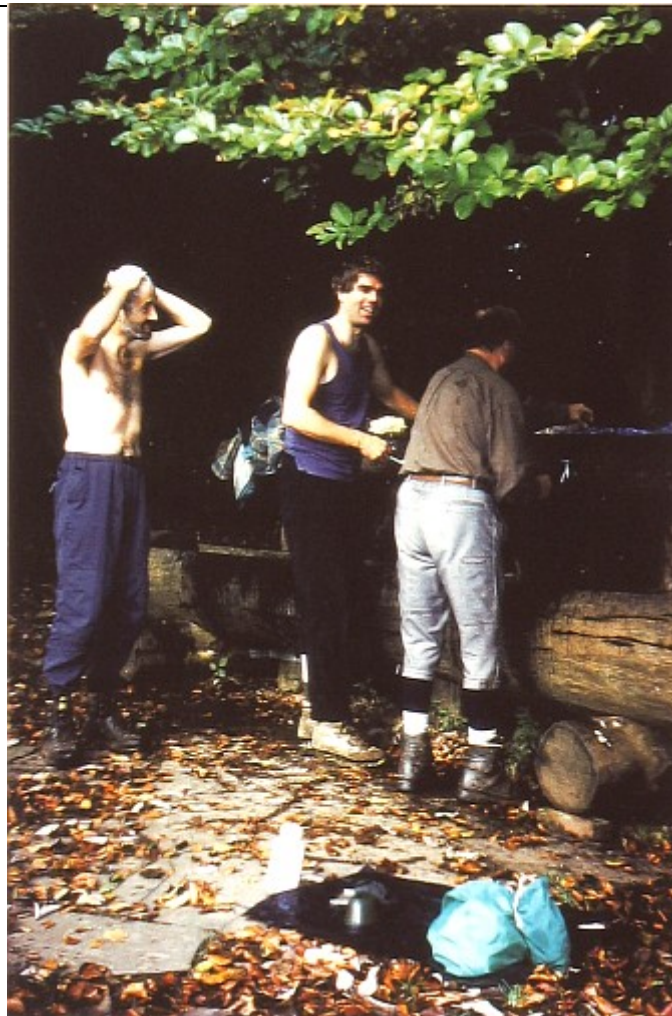
Ik maak met Ireen en Els een afspraak voor het nichtenfeest: lekker uit eten (waarschijnlijk bij de Mexicaan) en bij Els blijven slapen. Een gezellig vooruitzicht.

DINSDAG 14 OKTOBER 1997 (LIES)

In de buurt van het winkelarme dorp Alendorf ontwaakten 12 zonderlinge figuren in her en der geplaatste tenten. Grootse plannen om rond 07.00 uur tot leven te komen waren tegen 08.30 uur ver te zoeken toen de laatste globetrotter verfrommeld uit de tent kroop.

Wel fris met 7° C maar toch even oprissen met het koud stromende water uit de kranen in de buurt van de mooie blokhut, waar we afgelopen avond hebben vertoefd. (Natuurlijk besproken door oom Jan, ruim van tevoren.)

Dankzij Hermans gezonde brutaliteit – de avond ervoor – hebben we toch genoeg brood voor een royaal ontbijt. En met een vers geschoren kop is dat extra lekker.

Wat een kop thee allemaal kan doen!

10.30 uur!! We moesten maar eens gaan lopen, want Joyce ontving positieve vibraties wat betreft de slaapplaats voor komende nacht.

Frans had iets bijzonders met de koeien onderweg. Wat een communicatie-capaciteiten.

12.00 uur kwamen we aan in Jünkerath. Jan Willem, Ron, Herman en Frans waren alvast vooruit gelopen om voor winkelsluitingstijd nog inkopen te doen. Dankzij een lift van een barmhartige SamariDuitser zijn er schoenzolen bespaard en kwamen Jan Willem en Frans bepakkt terug.

Open velden, gezonde boslucht en prachtige herfstkleuren. Jan Willem en map wezen ons de weg. "Ja hoor! We gaan goed volgens de zevensprong."

Nog even volhouden, anders redden we het niet voor donker. Het borreltje moet nog even wachten. Iemand nog een snoepje? Zin in een stukje chocola? De paden op, de lanen in, vooruit met flinke pas.

Nadat Robert zijn gevoelige voet van extra versteviging had voorzien, vervolgden we om 12.30 uur de tocht. Veel verder kwamen we niet, want om 14.15 uur zaten we alweer achter een gigataartpunt.

Jawel, je moet blijven aansterken tijdens zo'n overlevingstocht.

± 14.00 uur en 12⁰ C, dus prettig warm. Het lichaam gaat weer presteren door prachtige bospaden in het SchneeEifel gebied.

Aháá! 15.00 uur en een blokhut. Dat werd een smakelijke lunchstop met die overheerlijke Duitse broodjes.

JW, HOE ZIT DAT MET PICKNICK HÜTTE III ?

DAT ZIT ZO:

Het zal een jaar of vijftien geleden geweest zijn dat ik met mijn jeugdvriend Geert Smit hier was. Zijn relatie was ontploft en dus kon hij wat frisse lucht goed gebruiken. In zo'n geval help ik graag en dus liepen we in 8 dagen van Monschau naar Manderscheid. We kwamen ook hier langs; één overnachting vond plaats naast het hutje waar we gisteren lunchten. De dag erna wandelden we langs de hut, waarbij we nu bivakkeren. Blijkbaar maakte deze plek indruk, want met forse uitroptekens markeerde ik op mijn kaart het kampeergehalte van deze plek.

En dáárom staan wij hier nu...

Geert -dat moet ik nog wel even kwijt- heeft nóóit meer een dergelijke tocht gemaakt...

GRILL HÜTTE

15.45 uur trekken we verder, op weg naar Steffln.
“Liefhebbers voor een zuurtje?”

17.15 uur. Niet te geloven, Joyce kreeg gelijk. Daar stonden we voor weer zo'n geweldige blokhut met stookplaats in het midden. (Of zou oom Jan dit wèèr geregeld hebben?)

$\pm 7^0$ C, dus de tenten opzetten!
Hout sprokkelen, plassen, kruidenbittertje? Stukje worst met een tulpje?
Sprokkelhout brandklaar maken, eten voorbereiden...
We hebben zelfs weer stromend water.

GRILLHÜTTE

Vuur aanmaken, banken bij het vuur schuiven, poepen, heksenlikeurtje? Eten koken (spaghetti makreel, groentensaus en **topsmakvlees**)...

Water koken, afwassen, koffie, thee, choco toe...
Doe nòg maar een hartverwarmertje en... zzzzzzz

WOENSDAG 15 OKTOBER 1997 (JAN WILLEM)

Het is weer zover. Ik word altijd 's nachts wel een paar keer wakker en probeer me dan, zo tussen dromen en waken, een beeld te vormen van wat ons de komende dag te wachten staat. Dit valt onder de noemer 'voorpreTT'. Deze nacht wordt het mij weer gemakkelijk gemaakt, maar vrolijk word ik er niet van. Het is in het stikgedonker in zo'n bos best wel moeilijk je een beeld te vormen; je bent afhankelijk van je reuk en... juist, je gehoor! Als je dan uitsluitend gerikketik op het tentdoek hoort -soms wat minder, soms wat meer-, dan weet je als weldenkend kampeerder wel zo'n beetje wat je te wachten staat. En of je dan nog over 'voorpreTT' mag spreken... tja... "Best wel", zei de masochist.

Het blijft lang donker vanochtend; er is niet zoveel om voor uit onze slaapzak te kruipen. We staan niet in een kuil waar veel water naar toe stroomt, we liggen best lekker; ik tenminste. Jolanda wordt weer geteisterd door diverse lichamelijke kwalen, waarvan de zogenaamde 'hoofdpijn' momenteel de boventoon voert. Jammer voor haar, maar ik

moet hard voor mijzelf en voor haar zijn. Hup eruit! We hebben een tocht te lopen! Kreunend en steunend kript ze zichzelf overeind en worstelt zich zeer moeizaam in haar kleding.

Van de anderen horen we overigens nog niets. Of we staan te afgezonderd om iets te horen of iedereen ligt nog plat; maar het is al bijna half negen, dus het laatste is niet waarschijnlijk.

Eindelijk is Jolanda weg (sorry Jool, het klinkt onvriendelijker dan het bedoeld wordt), ik kan aan het werk. Nog één keer omdraaien, nog een keer, nog een keer en dan moet het maar. Het probleem zit hem eigenlijk in onze nieuwe slaapmatjes; ze liggen te lekker.

Maar goed: eerst aankleden, slaapzakken oprollen, matjes oprollen, Jool's spullen in een zak naar de buitentent, mijn prullen bij elkaar en naar de buitentent. Het regent nog steeds; OK, dan de binnentent ook maar oprollen. Jolanda komt haar spullen halen. Ik pak alles in mijn rugzak en kan eindelijk naar buiten. Oei, wat is het grijs en koud. Plassen en naar de hut. Meestal kan ik direct aan de maaltijd als ik aansluit bij het gezelschap, maar men is nog niet zo ver; er wordt nog hard gewerkt. Tenten worden te drogen gehangen, water gekookt, brood gesmeerd en belegd, maar even later kunnen we dan toch aanvallen.

Het is koud, héél koud; waarom is het vuur niet aan, Frans? Nou ja, dan maken we er maar een kleumend, sorry, lopend buffet van.

Er is na de maaltijd nog warm water over, dat kàn bij een hut met stromend water. Een wereld gaat open voor OJ en Herman: ze kunnen scheren met ja, ja **warm** water, de bofkonten.

(Hoewel..., wie scheert zich dáár tegenwoordig nog... -zie je het voor je?- En nu we het er toch

over hebben; het scheren leidt mijns inziens te vaak tot **blote billen baby faces**; de cirkel is rond.) Ik geloof dat ik mij iets te ver laat afleiden; waar was ik...? O ja, tijdens de maaltijd wordt de discussie afgerond over het doel van vandaag: wandelen we naar Gerolstein en doen we daar morgen rustig aan of lopen we nog een ommetje. Het wordt het laatste: Hillesheim ligt ten oosten van ons; groot genoeg voor de boodschappen en ver genoeg om er morgen

nog een lekker stukje aan te trekken. Alleen het weer hè, Scheissewetter zou een Duitser zeggen en wij zouden daar niets tegenin kunnen brengen.

Mijn blik dwaalt uit de hut naar buiten. We staan aan de rand van het bos, met uitzicht over de weilanden. Grijs is het, héél grijs. De vallende regen, met de weilanden op de achtergrond, is goed zichtbaar. Wat valt ze langzaam eigenlijk, het lijkt wel

sneeuw. Verrek, het is sneeuw. Natte weliswaar, maar toch... Ik sla mij voor mijn hoofd, het staat in alle boekjes tenslotte: onze voettocht speelt zich af in de Schnee-Eifel.

Kijk nou toch eens: mijn aantekeningen geven aan: 'poepen onder de plu...' Wil degene opstaan die daarvoor verantwoordelijk was? Broek omhoog graag, dank u.

Ik pak mijn buitentent in en voeg mij bij de anderen. De buitenkraan wordt dichtgedraaid, de plu's opgestoken. We gaan!

Een klein stukje door het bos, dan lokken ons weidse verten echt naar buiten, de richting van een kapel, hoog op gindse heuvel Wahlhausen. Steffeln laten we rechts liggen, de kapel uiteindelijk ook. Eigenlijk valt het weer wel mee; het is koud ja, het regent ook ja, maar niet hard en recht naar beneden, want het waait bijna niet. We lopen over makkelijk te bewandelen paden. Je kunt ook zeggen dat de Eifel een

landschap heeft met een hoge WALKABILITY (nieuwe term, pas geleerd...). Kortom, het leed is draaglijk, we klagen niet.

Er loopt in de weilanden nogal wat vee los, pinken om precies te zijn en deze beesten zijn tamelijk enthousiast over onze doorkomst; ja, we trekken tamelijk veel bekijks. Springend en galopperend houden ze ons gezelschap tot een hek ze tegenhoudt en een volgende kudde het overneemt.

We wandelen in ganzenmars naar Basberg (leuk hè, Bas...) aan de voet van de Katzenberg. Dit druilerige dorpje stelt weinig voor. Ik zie water uit een bronzen pijp komen in de bocht van de weg; het is een bron. Steil naar boven ligt een mooi aangelegde tuin. We hebben de eer het tweemaal te mogen bewonderen: éénmaal aan de linkerkant van de weg, éénmaal aan de rechterkant. Hoe dat kan? Ik had de afslag gemist, we moesten een stuk terug, dat heb je soms. Vlak na de tweede passage van de bron ontstaat een vrouwenblotebillenparade. Het geklater van het water -en dan ook nog twee keer- leidt blijkbaar bij onze vrouwen tot een dusdanig verhoogde waterdruk dat ook dit vocht zich een weg naar buiten eist.

We lopen langs de rand van het dal en het bos in een miezerige atmosfeertje naar Oberbettingen, een langgerekt dorp in het dal van de Kyll. Koffie, thee of limonade? Dat zou wel fijn zijn met dit weer... Nee dus, we zijn veel te vroeg. Op het terras van één der dorpskroegen zetten we de zakken neer.

Woensdag-rustdag; ja we treffen het wel, maar vlakbij is een telefooncel; eindelijk de mogelijkheid tot contact met het thuisfront. Geen Tineke, Mark of Alex; niemand thuis; geen Bas, die ligt in het zwembad, zegt Albert, maar wèl Taco. Alles is goed, we kunnen verder. Chocola (maar niet voor Jolanda met haar dieet), snoep en koek brengen het energieniveau op het juiste niveau en voort gaat het weer. Bijna tenminste, want het is tijd voor de 'test met de ring!', uitgevoerd op Lies en Frans. Lies is goed voor één dochter, Frans voor drie zonen. De conclusie is duidelijk: hun relatie is -het spijt mij bijzonder, want Lies is een aardige meid- tot mislukken gedoemd. Haar zien we hoogstwaarschijnlijk niet meer terug. Het is tussen neus en lippen door zo'n beetje droog geworden en heel wat plastic wordt

weggeborgen. Dat loopt wèl zo prettig. We verlaten het dorp, steken de spoorlijn over (hier komen we morgen weer langs) en slaan linksaf een paadje in, evenwijdig aan de spoorlijn. Heel eventjes maar, want we gaan vrijwel meteen weer naar rechts, steken de autoweg over, klimmen steil een pad naar boven en blijven tussen de akkers twijfelend staan. De route lijkt hier naar links te wijzen, maar op de kaart gaat hij naar rechts. Oj loopt even links, ik kijk rechts; besluit dat het zo wel zou moeten kunnen en wenk de rest van het gezelschap. Het is een aardige wandeling die ons door nat gras, langs een kudde toekomstige reebouten en langs een gesloopte spoorlijn leidt. Uiteindelijk komen we uit op de weg naar Hillesheim. Het lijkt warempel wel een aardig stadje; ik zie wat stadsmuren en wil er heen, maar eerst moet

DE HEIMELIJKE
VERLANGENS VAN
ZWOEGENDE
TREKTOCHTERS

...HHHMMM!!

HOE SLECHTER HET WEER, HOE
STERKER DE FANTASIEËN: HET
VOORUIT ZICHT MOGELIJK EEN WAT
GROTER EISELDORP TE PASSEREN
STELT ONS VOOR DE KEUZE;
"ZULLEN WE DAAR EENS LEKKER
GAAN KANEN?"
WANT DAAR KOMT MORGENAVOND
BIJ THUIS KOMST TOCH NIETS VAN!

overlegd worden: we zijn hier
tenslotte allereerst voor de
boodschappen. Men wil zo snel
mogelijk naar een winkel, ik
naar de Altstadt, dus zij lopen
nog even door en dan naar
rechts, terwijl ik meteen
rechtsaf ga, doorloop tot de
stadsmuur, daar linksaf sla en
volgens alle mathematische

principes na 1 minuut weer
vervoeg bij de rest van het
gezelschap. We belanden op
een eng druk punt in het stadje,
zien een winkel en proberen
boven alle verkeersherrie uit tot
een beslissing te komen: eerst
de kroeg of eerst de winkel...
Uit de loterij rolt een...
restaurant!

10 Minuten later zitten we ontzakt en ontkleed in café Baur, een Italiaans restaurant. FF wachten, nog effe wachten... PIZZA!

Niet slecht, nee, zeker niet; maar ja, we zijn die warmte niet meer gewend hè? De Dassen staan er bekend om, maar ook Robert, Lies en Joyce zitten met hoogrode kaken en konen aan de maaltijd. Vooral G en R; de door hen uitverkoren pittige pizza doet het rood naar paars vergloeien. Jolanda heeft andere problemen: haar dieet schaft bijzonder weinig vrijheid in haar menukeuze, maar met de hulp van het personeel komt ze er uiteindelijk toch uit en het lijkt ook haar te smaken.

Een echte jongen van de gestampte pot, zoals Frans altijd is geweest, eet geen pizza, nee; zijn keus ontlokt OJ richting Frans het volgende citaat:

'nooit heb ik biefstuk en patat zo bitter, bitter liefgehad...'

Mochten we denken aan een lekker kopje cappuccino als dessert, dan hebben we toch maar mooi (letterlijk) buiten de waard gerekend. Het is pauze en lunchtijd voor het personeel en dan bedient men niet. Betalen mag overigens nog wel. Weinig principieel, die gasten...

DECADENTE
PIZZA'S
MIDDEN
OP DE DAG!

23A

VOLKOMEN FOUT, MAAR DEZE PIZZAHAPPENING MET EEN
BIERTJE/WIJNTJE/COLA
DOET ONZE STRAMME
"MOEGEZWORVEN
LEDEN" (ROLAND HOLST)
ENORM GOED

KAN BRVINTJE DEZE
KOSTEN TREKKEN?
OJ BETAALT MET
Z'N CREDIT-CARD
(LATER ZIEN WE WEL
VERDER...)

ER WORDT UITGEBREID GEBUNKERD

HILLESHEIM

OK, dan maar naar buiten; er moeten boodschappen gedaan worden. Wie er bij betrokken zijn, ik weet het niet meer. Ik gebruik die tijd voor een rondje door de oude stad. De veelal nieuwe gebouwen doen vermoeden dat WOII ook hier zijn tol heeft geëist, maar de Duitsers hebben er toch weer een aardig stadje van gemaakt. Het mooiste plekje is de zuidwest punt, waar de stadsmuur herbouwd is rond een parkje met openlucht-theater. Ja, ja, heel bijzonder.

Ik voeg mij bij de anderen die nabij de winkel in een plantsoentje wachten op de

boodschappen. Het is weer gaan miezeren en ik denk: "Zat ik maar in het café achter de cappuccino". Het had gekund, zo lang duurt het wachten, maar uiteindelijk zijn we weer compleet, worden de zakken gevuld en omgegend en kunnen we weer verder. We lopen langs het openluchttheater en weten Lies een 'tapdans met handicap' te ontlokken. Ze heeft die lessen niet voor niets tenslotte. We kronkelen het stadje uit en belanden al snel in een pittoresk dalletje. Grillige rotsformaties in het bos links naast ons wijzen op een vulkanische geschiedenis. Leuk.

Gisteravond is ons mogelijke einddoel voor vandaag al bepaald: een -zoals op de kaart aan

gegeven- jachthut met grill en kinderspeeltuin op de markante Wolfsbeuel, een heuvel die een kilometer of vijf ten zuidwesten van Hillesheim ligt. Daarvoor moeten we nog door de dorpjes Bolsdorf en Niederbettingen heen, nogmaals over of door de rivier de Kyll, water halen voor de avond, nacht en morgen en... nog zo'n 120m. omhoog. Er mag niet te veel misgaan en de plaats moet kampeerbaar zijn, want er is geen goed alternatief.

Alles verloopt eigenlijk voorspoedig. Bolsdorf is een rustig, landelijk dorpje, aan het eind van het al eerder genoemde dal. Een voetbrug brengt ons naar de overkant en levert ons de klassieke brugfoto, door OJ gemaakt. Deze loopt daarvoor naar de waterkant en krijgt van een aan een brommer sleutelende

jongen, die blijkbaar de indruk heeft dat OJ door het water naar de overkant wil, het advies om toch maar de brug te nemen.

In Niederbettingen bel ik aan bij een nieuwsgierig uit het raam kijkende oudere

heer. Of we wat water mogen... Hij leidt ons achterom naar de keuken en zijn vrouw en zij vult vele liters water voor ons. Het blijft bijzonder: het gemak waarmee men accepteert dat deze groep straks in kleine tentjes in de kou in het bos gaat bivakkeren en dat er dus veel water nodig is.

Vanaf nu gaat de klim fors omhoog, de laatste loodjes wegen zwaar, vooral bij het duo dat de waterzak van Ron meestorst. Waarom draagt hij die zelf eigenlijk niet?

Borden wijzen ons de weg naar 'Schutzhütte Heimatblick', nou, dat belooft wat. Nog even steil omhoog en tegen zessen zijn we er dan eindelijk. Valt het mee of tegen? Beide eigenlijk. Positief is de hut zelf, met een mooie vuurplaats in het midden en een goede beschutting tegen koude winden. Positief is het uitzicht dat er zou kunnen zijn... (maar er niet is...), maar het ziet er allemaal een beetje geciviliseerder uit dan me lief is.

ik voel er niets voor! Ik heb éénmaal eerder in Sauerland in z'n grote schuur de nacht doorgebracht en heb het daarna nooit meer zo koud gehad als toen. Ik zet de tent op.

SCHUTZHÜTTE HEIMATBLICK

Er staan wat bijgebouwen bij: een openluchtkeuken en een grote schuur, of meer een feesthal, die warempel open is. Er kan gekampeerd worden, maar het houdt niet over. Het volk dat na mij komt is tot mijn verrassing echter het meest enthousiast over de schuur.

Waarom? Nou, men heeft niet zo veel zin om in die miezerregen de tent op te zetten als er - in hun ogen tenminste - zo'n fijn alternatief is. Het hele spul besluit hierbinnen de nacht door te brengen en ik...

Van Jolanda heb ik het afgelopen kwartier weinig gemerkt. Ze heeft het wel zo'n beetje gehad, geloof ik. Jammer voor haar. We koken... in de keuken. Voor het eerst in twintig jaar wordt er in de keuken gekookt.

Het is wat... En het hoeft nog niet eens, want we hebben al warm gegeten. Maar als je dan toch de beschikking over een eigen keuken hebt... dan kook je..., al is het kippensoep. Ondertussen wordt hout gezocht, gevonden, geslept, gedragen, gebroken, gestapeld en uiteindelijk aangestoken. Niet al te makkelijk allemaal, want we zijn bepaald niet de eersten die hier een vuurtje stoken.

IN EEN GROOT BIJGEBOUW, DROOG, KOUDE STENEN VLOER, MAKEN WE ONZE SLAAP-PLAATSEN, M.U.V. JW/JOLANDA, DIE LIEVER IN HUN TENJIE SLAPEN, OOK AL OMDAT JOLANDA ZICH NIET ZOGOEED VOELT EN DEZE RUIMTE TE ONRUSTIG EN TE KOUD IS.

VOORDEEL: ALLE ANDERE TENTEN BLYVEN INGEPAKT, EVENALS OP DE EERSTE KAMPNACHT BROODJES, KAZEN, KOPJE SOEP, BORRELJES, RESTANTEN WORST, DRIE FLESSEN WIJN, COLA, HEXEN ELIXIR : MIJN LIEFJE WAT WILTE NOG MEER?

DE LAATSTE AVOND VAN DEZE TT: "DE BRAVE STELLETJES"

STELLETJE 1:
JOLANDA & JAN-WILL

(KIJKT HIJ NOU OP DE KAART, OF WIL HIJ WETEN WAT ER NOG IN ZIJN BORRELGLAASJE IS)

STELLETJE 3:
ROBERT & GEORGINE
(TOCH FIJN DAT NA DE BABY IN JULI WIJ MET DEZE TT MEEKUNNEN)

STELLETJE 4:
IRENE EN RON
(ZIE BOVEN, MAAR DAN IN MEI)

STELLETJE 2:
JOYCE & HERMAN

(HOE Zouden DE KINDEREN HET MAKEN?)

STELLETJE 5:
LIES & FRANS
("zij ^{zingen} neigen naar elkaar en kussen, geenszins uit liefde, maar om de sublieme momenten en het sentiment daartussen"
M. Nyhoff)

Maar als het eenmaal brandt en de soep en de belegde broodjes zijn uitgedeeld, dan weten we weer helemaal, waarom we dit na 20 jaar nog steeds doen. Het is voor dit soort momenten: het vuur, het eten, de drank, de mensen. Je vergeet al je verantwoordelijkheden, je werk, je ellende, ja, je kinderen. En zo hoort het ook...

Ook hier -helaas- blijft van het voedsel alleen de afwas over. Lies en ik zijn de klos in de keuken, maar als de afwas áf is, dan mogen we weer meegenieten van het vuur. Ook vanavond wordt het weer laat; het is al zeker half elf(!) als we onze tanden poetsen en daarna de slaapzak opzoeken.

**de thesaurier van het familiekapitaal
is er nog genoeg voor...**

Nog één dag en dan is het weer gebeurd. We moeten dan weer gaan werken aan de nápret. Lekker slapen, morgen weer verder. Welterusten allemaal!

**DONDERDAG, 16 OKTOBER 1997
(JAN SR.)**

De geest slaapt, maar het lichaam waakt. Gelegen op mijn thermorest draai ik mij vele malen behoedzaam om en probeer daarbij aanraking met de koude harde tegels van de Jugendhalle te vermijden. Het matje is kort, smal en dun. Gemakkelijk oprolbaar, maar matig in ligcomfort.

Het is nog donker. Opeens hoor ik iemand lopen over het asfaltweggetje tussen onze slaaphal en de blokhut. Ik denk aan al de kookspullen die buiten onbeheerd staan. Met een ruk zit ik rechtop. Door de hoge ramen zie ik in de schemering van de bosrand een man. Hij houdt zich schuil tussen de struiken. De adem stukt mij even in de keel. "Shit! Wat Nu!?" bonst mijn hart. Dan mompelt Georgine naast mij in haar slaapzak: "Pa, het is Robert. Hij moest plassen!" Ik zak opgelucht terug op mijn stenen sponde en probeer de laatste nachturen nog wat te slapen. Het wil niet lukken. Ik blijf halfwakker van het gezucht en gesteun van slapende verwanten, dat soms overgaat in zachtjes reutelen en klaaglijk snurken.

Buiten in het gras staat, broederlijk naast de Schutzhütte, de lage nylon tent van Jan Willem en Jolanda, dat ideaalmodel van masochistische buitensporters, drijfnat van de dikke ochtendmist die uit het Kylltal over de steile velden opkruipt naar ons kampeerplateau in het Roschbusch.

Vanaf het uitzichtpunt voor de hut Heimatblick is Niederbettingen beneden ons niet te zien. Voor Jolanda was de nacht een kwelling. Omdat haar maag danig van streek was moest zij een paar keer met wankele tred naar het donkere bospad iets verderop, om zich ter linkerzijde (zoals zij ons 's morgens waarschuwde) te ontledigen. Het vervult ons met een diep medelijden, maar zij weet, met de taaie volharding een

TTer eigen, zich al kort na het opstaan mentaal weer op te richten.

Rond half acht kruipen de meesten uit hun warme slaapzakken. In de Jugendhalle worden de rugzakken direct volgestouwd. De gisteren opgehangen vochtige tenten zijn door de koude nacht nauwelijks droger geworden. Ze worden zonder pardon ingepakt.

gezelligheid bood, is nu een donkere sombere ruimte. Daarom ontbijten we buiten op de houten banken rond de hut. Heerlijk die warm-dampende koffie en thee en de stapels boterhammen bezwangerd van chocopasta, kaas, worst en niet te vergeten pindakaas, bestrooid met **geroosterde** pindanoten.

Terwijl de groengeelrode vlag bij de Schutzhütte vrolijk wappert in de grauwe lucht maken Joyce, Ron en Lies, geholpen door anderen, het ontbijt klaar. Zij staan aan een soort buitenbar van een open gebouwtje, waarachter in warmere tijden maaltijden worden verstrekt aan hongerige jongeren. Nu doet zij voor ons dienst als Schnell-Imbischstube. Het is koud en nog steeds mistig. De blokhut, die gisterenavond met open vuur in het midden een vertrouwde

Het is de laatste dag van de TT. Impopulair onder de verslaggevers van dit boekwerk, omdat ieder de stal ruikt en de spanning er dan vaak af is. Reden waarom ik mijn eerdere en mogelijk leukere loopdag onder hoge morele druk moest afstaan aan mijn dochter, in ruil voor deze dag, die háár was toegevoegd.

Ik kwijt mij nu dus manmoedig van deze taak. Hoe minder te melden, hoe meer te filosoferen over hoe mooi leukfijn deze dag nog kan worden. Zo neem ik mij voor, terwijl ik de rugzak afsluit, de groep aanstonds tot grote spoed te manen opdat wij bijtijds in Gerolstein zijn. Als anderen zich dan het stadje in haasten om eten voor de lunch en overbodige snoepwaren voor de kinderen in te slaan, zal ik mij tevreden, in gezelschap van Els op een verwarmd overdekt terras achter een glas koele, jonge en troebele Federweizen zetten. Want die kun je alleen in de herfst in deze streken drinken. Dat weet ik nog van de TT 88 toen ik mij op een avond in het Cochem van de Irritandjes hiermee liet vollopen. Ik geniet nu al van de kleine teugjes van deze bijzondere witte wijn, die nog maar nèt aan de druiventrossen is ontknepen. Nieuwe wijn in oude zakken.

Van deze en andere gedachten vervuld hang ik rond tien uur mijn rugzak om en spoed mij achter de groep aan, die onder leiding van Jan Willem met montere stap de tocht van gisteren in zuidelijke richting vervolgt. Even denk ik, gezien het tempo, dat JW mijn gedachten geraden heeft. Pas later op de morgen dringt tot mij door dat hij niet eerder op het eindpunt wil zijn, maar (als vanouds!) nog extra, in Zijn Topografische Ogen interessante stukken aan de route wil toevoegen!

En het moet gezegd: het is weer een prachtige tocht die ons wordt voorgetoverd, door donkere herfstbossen, langs stille dalen en over velden met schitterende uitzichten. Het is echter koud en bewolkt, weer voor handschoenen en mutsen. Hoe zuidelijker wij komen, hoe meer vulkanisch gesteente te zien is. Ik denk met weemoed terug aan vroegere tochten door de zuidelijker gelegen Vulkaneifel. Op een bepaald moment naderen we een dal dat zo te zien uitkomt op de buitenwijken van Gerolstein. We zien de witte huizen al liggen. Ik loop achteraan en geniet voor de zoveelste keer in mijn leven van deze geliefde groep verwanten die bepakt en bezakt achter elkaar door een weids landschap afdalen.

We komen uit op een asfaltweg en mijn terrasvisioen lijkt werkelijkheid te gaan worden, althans als wij nù rechtsaf slaan. Maar dan heb ik buiten onze groepsleider gerekend, want Jan Willem gebiedt ons linksaf te gaan en direct erna een pad rechtsaf te nemen, de tegenover ons liggende helling op. We zwoegen langs een smal bospad omhoog naar de Buchenloch Höhle, een dertig meter diepe

grot, die 30.000 jaar geleden door mensen uit het Stenen Tijdperk werd bewoond.

BUCHENLOCH HÖHLE

De rugzakken gaan hier af en we betreden, nog bezweet van het klimmen, de geheimzinnige donkere ruimte, bewonderend bekeken door passerende vakantiegangers. Daarna gaat een smal rotspad verder omhoog naar de Munterlei (482 m), een Dolomietachtige rotsformatie van kalksteen, ontstaan uit oeroude koraalriffen. In de omgeving zijn bergtoppen van vijf- en zeshonderd meter. We genieten hier van een prachtig uitzicht op Gerolstein.

Op een eerdere tocht zijn wij aan deze noordwand boven Gerolstein onze TT route begonnen. Wat lijkt dat lang geleden! Ook kwamen we wel eens vanuit het zuiden op het einde van onze route in Gerolstein aan.

Een historische TTplek dus, te vergelijken met Clervaux in Luxemburg.

We zien het station al ver beneden ons liggen. Nu dalen we daarheen af. De afstand blijkt groter dan je zou denken. Tegen één uur arriveren we bij de Bahnhof en daar blijkt dat de trein naar Keulen al om 13.29 uur gaat. Er is dus geen tijd voor rustige contemplatie in een plaatselijk etablissement. Daarvoor in de plaats wordt er snel een koffie of een biertje in de stationsrestauratie genuttigd, terwijl Herman en Joyce in een korte logistieke sprint wat etenswaren voor de lunch inslaan.

Rond half twee vangt de vrijwel lege stoptrein naar Keulen zijn triomftocht aan langs de vele plekjes die we op deze onvergetelijke tocht aandeden. Bij elkaar goed voor zo'n tachtig kilometer, of overdrijf ik nu? Alleen al naar ons beginpunt Kall doet de boemel er meer dan een uur over.

In de trein maak ik als "thesaurier" wat vluchtige berekeningen van de kosten van deze trektocht en kom er op uit dat wij ongeveer quitte zullen spelen als ook de voorinkopen zijn doorberekend. Later blijkt er een tekort van f 2,63 per persoon te zijn. Zie het kostenoverzicht elders in dit boekwerk.

Wat valt er verder nog te melden? In Keulen is er wat paniek rond Georgine en Robert die over Venlo terug zouden reizen naar Breda, terwijl hun trein net vertrokken blijkt te zijn.

Via Duits-Nederlandse intercity's komen ze ongeveer een uur later in Breda aan dan was gepland, dus dat valt achteraf mee. De rest van de groep ziet af van de traditionele slotmaaltijd en neemt in Utrecht afscheid van elkaar. Het is genoeg geweest en in een aantal gevallen wachten thuis de al of niet opstandige kids, in toom gehouden door diverse oppasmoeders. In de stationshal van Utrecht CS is de TTban gebroken. In de dagen erna, stralende heldere herfstdagen na de bewolkte die wij meemaakten, komen de indrukken echter weer terug. Vooral als je de foto's en dia's ziet. Het was weer een leuke tocht met een gezellige groep.

Toch zat er een merkwaardige kant die aan, die pas later tot ons doordringt. Onze tenten bleven door het gebruik van de blokhutten wat op de achtergrond. Zo nam ik meer dan negentig foto's en op geen enkele is een tent te zien! In andere tijden is het tentkamperen toch vooral onze grote trots? Is dit een overgang naar hotelreizen? We hebben nog twee jaar de tijd om ons te bezinnen op de vraag of en hoe we met onze trektochten de 21e eeuw willen binnengaan...

TREKTOCHT 1997 EIFEL, NORDTEIL

1. COLLECTIEVE KOSTEN EN BATEN1.1 Inkomsten TT-kas:

10 x f 200,00	f 2.000,00
2 x f 88,00	f 176,00
Totaal:	f 2.176,00

1.2 Reiskosten Emmerich-grens - Kall via TT-kas:

Groepsreis 10 personen	f 1.120,00
<u>Dat is per persoon</u>	<u>f 112,00</u>

1.3 Tochtgeld in DM:

a. Inkomsten volgens 1.1	f 2.176,00
Af: volgens 1.2	f 1.120,00

Beschikbaar in HFL	f 1.056,00

b. Aan valuta:

DM 923,68 x f 1,14	f 1.053,00
Provisie bij verkoop bank	f 3,00

Totaal (zie a)	f 1.056,00
----------------	------------

c. Tochtgeld:

Zie b	DM 923,68
Bij: gebak van tante Bep	DM 25,00
rondje oom Wim	DM PM

<u>BESCHIKBAAR IN D-MARKEN</u>	<u>DM 948,68</u>
--------------------------------	------------------

1.4 Tochtuitgaven in DM:

11-10	<u>Kall</u> koffie met 50 % gebak tante Bep	75,30
	fruit	2,50
	<u>Urft</u> consumpties waterhalers	14,20

12-10	<u>Nettersheim</u> consumpties	30,00
	<u>Blankenheim</u> rondje oom Wim	PM

13-10	<u>Geen kosten</u>	
-------	--------------------	--

14-10	<u>Jünkerath</u> etenswaren	75,00
	konditorei	68,00

15-10	<u>Hillesheim</u> etenswaren, benzine	41,50
	pizzeria, (excl.15 DM subsidie	
	Frans op eigen biefstuk)	240,00

16-10	<u>Gerolstein</u> consumpties	32,80
	brood, beleg, etc.	28,90
	12 tickets naar Kall (à 7,25)	87,00

TOCHTUITGAVEN IN DM	<u>695,20</u>
---------------------	---------------

In guldens: DM 695,20 x f 1,14, afgerond	f 792,60
--	----------

<u>Dat is per persoon:</u>	<u>f 66,05</u>
----------------------------	----------------

TT21-1997

HUTTENTOCHT IN DE SCHNEE-EIFEL